

בפני השופט:
אמיר טובי

התובע:
ארכאמה עוסמאן
עו"ד רונן אביב

-נגד-

הנתבע:
מדינת ישראל
עו"ד אליהו יטח

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בעכו (כב' השופט א' בולוס) מיום 1.8.11 בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו.

כנגד העורר הוגש כתב אישום בבית משפט השלום בעכו, המייחס לו פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב והפרעת שוטר במילוי תפקידו. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 23.7.11 בשעות אחה"צ, נפרץ רכב בחניון עופר סמוך לחוף הסוסים בעכו ונגנבו ממנו מכשירי טלפון נייד וכרטיסי חיוב. זמן קצר לאחר הגניבה, מכר העורר בעיר העתיקה בעכו, אחד ממכשירי הטלפון שנגנבו תמורת סכום של 300 ש"ח. למחרת היום, כאשר שוטר מילא תפקידו בתפיסת מכשיר הטלפון והבחין בעורר עובר בקרבת מקום, פתח העורר בריצה והכשיל את השוטר במילוי תפקידו, באופן שלא שעה להוראותיו לעצור וברח לתוך הסמטאות.

בהחלטתו ציין בית משפט קמא, כי בנסיבות המקרה ולאור המצאות הרכוש הגנוב סמוך לאחר אירוע הפריצה בידיו של העורר, עשויה לקום חזקת תכיפות. חזקה זו מקימה את האפשרות להרשעתו של העורר בייחוד לנוכח קיומם של חיזוקים נוספים שעלו מחומר החקירה, לרבות סירובו של העורר למסור את זהותו של האדם, אשר על פי דבריו, מסר לידי את הטלפון הנייד. בנוסף, הפנה בית משפט קמא לכך שהעורר לא מסר גרסה ברורה למקום הימצאו בזמן אירוע הפריצה ולעובדה כי הודה שבאותו יום הגיע לחניון בו אירעה הפריצה. ראיות אלו הובילו את בית משפט קמא למסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. הואיל ולא הייתה מחלוקת לגבי קיומה של עילת מעצר ומשלא הוצגה חלופה כלשהי, הורה בית משפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

בהודעת הערר שהונחה בפניי, טען ב"כ העורר כי שולחו הפריך את החזקה התכופה בכך שמסר גרסה לגבי מקור הטלפון הגנוב שנמצא בידיו, זמן קצר לאחר הפריצה. לשיטתו, די בכך שנמסרה גרסה מפורטת כיצד הגיע הטלפון לידי של העורר, על מנת להדוף מעליו את החזקה שבדין. בנוסף, הפנה ב"כ העורר למחדלי חקירה, לרבות אי נטילת טביעות אצבע מן הרכב שנפרץ, ממכשיר הטלפון שנתפס וכן הפנה להמנעות המשטרה מבדיקת שימוש אפשרי בכרטיסי החיוב שנגנבו.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערר, תוך שהפנה לנסיבות לכידתו של העורר והמצאות הנכס הגנוב בידיו זמן קצר לאחר אירוע הפריצה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערר להדחות.

בשלב זה של הדיון, אין לדרוש מהמאשימה להוכיח את האשמה ודי לה בהצגת ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להוכחת האשמה. בנסיבות המקרה, הראיות הקיימות בתיק, יש בהן די והותר על מנת להקים סיכוי

כאמור. כפי שצויין, אין חולק כי אחד הטלפונים שנגנבו במהלך הפריצה, הוחזק בידי העורר זמן קצר לאחר הפריצה. בחקירתו מסר כי קיבל את הטלפון מידי אדם המוכר לו ואשר ביקש את עזרתו במכירת הרכוש הגנוב, אלא שהעורר סירב למסור את שמו וזהותו של אותו אדם עלום שמסר לידי את הטלפון. לדבריו, הדבר אינו מקובל ואינו נהוג. לדעתו, מסירת גרסה כללית לפיה הגיע הרכוש הגנוב מידי אדם עלום שאת שמו ופרטיו מסרב העורר למסור למשטרה, אין בה די על מנת להדוף מעליו את חזקת התכיפות. אין די בגרסה כללית ועמומה, לפיה מסר מאן דהו את הטלפון לידי של העורר. בנסיבות, פועלת החזקה לרעתו ומהווה תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האשמה.

מעבר לכך וכפי שצוין בית משפט קמא בהחלטתו, קיימות ראיות נוספות המחזקות מסקנה זו, כגון הימצאותו של העורר בזירת האירוע בשעת המעשה וכן העדר הסבר מה עשה בזמן הפריצה.

משאין חולק לגבי קיומה של עילת מעצר ובהעדר חלופה כלשהי, בצדק הורה בית משפט קמא, על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

לאור האמור, אני דוחה את הערר.

תיק החקירה מוחזר.

ניתנה והודעה היום ז' אלול תשע"א, 06/09/2011 במעמד הנוכחים.

אמיר טובי, שופט